

ZULLEN WE HET LIEFDE NOEMEN?

ZULLEN
WE HET
LIEFDE
NOEMEN?

PSYCHOLOGISCHE
THRILLER

TINE BERGEN

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

Wat vindt u van dit boek? Vertel het ons
@vrijdagboeken met #vrijdagboeken

Voor Peter. We zullen.

© 2020 – Tine Bergen & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagillustratie: Buro Blikgoed
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: www.135mm.be

NUR 330
ISBN 978 94 6001 886 2
e-boek
ISBN 978 94 6001 887 9

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*C'est notre imagination qui est responsable pour
l'amour, pas l'autre personne.*

– Marcel Proust

Ze moet de code twee keer ingeven voor de deuren openklappen. Haar vingers trillen boven het toetsenbord. Er blijft een druppel bloed op de negen hangen. Esther onderdrukt de neiging om hem weg te vegen. God weet wat het systeem zal doen als ze nog een keer per ongeluk op de negen duwt.

Ze wandelt traag, haar bloedende vinger in haar mond. Maar het duurt amper drie seconden om terug te keren in de tijd. Twee ademhalingen en ze is weer vijf en haar grootvader gooit haar in de lucht tot ze het in haar broek doet van het lachen. Esther kijkt naar het vertrouwde, smalle gezicht met de woeste bakkebaarden in het bed. Een gezicht dat niet naar haar kijkt, maar naar het raam aan de andere kant van de kamer. Opa staart in een smalle strook licht met zicht op de muur van het gebouw aan de overkant. Dat vrijheid een illusie is, kan je op veel manieren laten merken.

Haar grootvader blijft wegstaren. Het is de enige keuze die hij heeft. Hij kan niet rechtstaan. Zijn handen zijn vastgebonden. Er is een tv, dat wel. Maar het programma dat speelt, heeft hij niet gekozen. Hij zou nooit naar een kookprogramma kijken. Zelfs niet nu dat zijn enige keuze is.

Ze had veel eerder moeten komen. Esther weet het best. Twee weken ligt opa ondertussen al in deze kamer. Twee weken waarin ze elke dag aan zichzelf beloofde dat ze het morgen zou doen. Vandaag is die morgen.

‘Hij gaat dood.’

Esther focust op het afgewende gezicht. Ze kijkt naar de stevige neus, de hoekige kin. De plooiën die van die neus naar die kin lopen. Diepe groeven, waar een mens zijn vinger in

kan laten verdwalen. Ooit, heel lang geleden, heeft zij haar kinderneus in de eerste sporen van die groeven gestopt. Ze kan het zich amper voorstellen. En toch is de herinnering er. Dat is het irritante aan herinneringen. Ze zijn er, of je ze nu wil of niet.

Ze kijkt naar het beetje haar dat opa vroeger altijd zo trots over zijn hoge voorhoofd drapeerde. Het is vettig. Het ruikt naar wanhoop en verleden, zoals alles in deze ruimte. Ze wil het raam openrukken en de deur uitstormen om nooit meer terug te komen. In plaats daarvan zoeken haar vingers die van haar grootvader. Ze wacht. Zijn gezicht draait uiteindelijk een kwartslag. Zijn mond staat open. Er zit eten tussen zijn tanden.

Opa begint te praten. Hij vloeit van heden naar verleden. Van de teleurstellende zoon die hij heeft naar de geweldige zoon die hij meent te hebben. Esther knikt en zwijgt. Ze kan hem niet bijhouden. Haar grootvader is overal en nergens, zijn geest te dun uitgesmeerd om nog vat te hebben op het lijf waarin hij vastzit. Op het leven dat hij verondersteld wordt te leiden.

‘Je zoon gaat dood, opa.’ Esther fluistert het nu, terwijl ze zich – niet voor het eerst – afvraagt waarom. Waarom haar vader ook nu weer een manier heeft gevonden om van de zaken weg te glippen. Waarom ze hier is. Waarom ze dit moet zeggen. Wat heeft haar grootvader eraan dat hij niet zal onthouden dat zijn zoon nog voor hem zal sterven? Alsof ook dit een wedstrijd is.

‘Ik moet plassen.’ Opa versterkt zijn greep op haar vingers. Zijn hoofd mag dan een verloren zaak zijn, er is niks mis met zijn lijf.

‘Laat het maar lopen, opa.’

‘Ik moet naar het toilet.’

‘Je hoeft niet naar het toilet, opa. Laat het maar lopen.’

Esther knijpt haar ogen dicht, zodat ze het niet moet zien. De verwarring en de trots die om voorrang strijden op het gezicht voor haar. Ze rukt haar vingers los. ‘Ik moet gaan, opa.’

Ze staat al op de drempel wanneer het ineens luid en duidelijk door de kamer klinkt. ‘Bedankt.’

Esther glimlacht flauwtjes en haalt kort haar schouders op voor ze de gang in vlucht.

Jack staat haar op te wachten bij het koffiehuis om de hoek. Esther duikt blind in de armen waarvan ze weet dat ze opengesperd zullen zijn. Nadat ze de kraag van zijn favoriete leren jasje helemaal vochtig heeft gemaakt, kan ze eindelijk rechtstaan en haar neus snuiten. Twee duimen wrijven zachtjes de tranen van haar wangen.

‘Kom. Een overdosis chocolade lijkt me aangewezen.’

Esther laat zich het koffiehuis binnentrekken. Ze gooit haar jas op een stoel en ploft op de blauwe fluwelen bank ernaast terwijl Jack een warme chocolademelk bestelt. Zwart, met slagroom. En een stuk *banoffee pie* met extra chocoladeschilfers. En een cola.

Duizelig van de *sugar rush* schuift Esther haar hand even later onder die tegenover de hare. Het is een grote hand, met vierkante vingers, eelt op de toppen en een litteken aan de zijkant van een letterlijk uit de hand gelopen laspoging. Het is een hand waar ze haar eigen kille, afgekloven vingers altijd aan kan warmen. Jack kucht en neemt nog een slok cola. Zijn vingers aaien de hare, afwezig bijna. Net wat ze nu nodig heeft om te kalmeren.

Deze man kent haar. Hij weet dat ze niet functioneert voor ze twee espresso's heeft gedronken. Hij probeert haar niet te leren om fruitstickers in de vuilnisbak te gooien in plaats van ze te plakken waar ze op dat moment staat. Hij aanvaardt dat het een verloren zaak is. Hij weet dat ze gisteren voor het eerst in vijf jaar haar vader weer heeft gezien. Hij kent al haar geluiden. Haar te zware ademhaling als ze zich zorgen maakt. Haar piepend gekreun als zijn vingers iets heel anders doen

dan afwezig aaien. Het klakken van haar tong als ze nerveus is. Hij weet dat ze gisteren voor het eerst in maanden met haar jongere zus in één kamer heeft gezeten.

Maar wil dat ook zeggen dat hij haar begrijpt? Dat hij zich kan voorstellen hoe de misselijkheid zich nu in haar lijf nestelt en ze zelf niet eens weet of dat komt door te veel suiker, haar angsten of haar boosheid.

‘Je vindt wel een manier om ermee om te gaan.’ Zijn vingers knijpen nu zachtjes in de hare en Esther knikt, want ze heeft geen keus. Ze zal een manier moeten vinden. Je kan de omstandigheden niet kiezen, maar je kan wel kiezen hoe je met die omstandigheden omgaat. Ze zegt het tegen alle mensen die in haar praktijk passeren. Voortdurend.

Buiten wandelt een oude man, voortgetrokken door een horde hondjes in jasjes, en ze moeten allebei glimlachen. Jack haalt adem, opent zijn mond en sluit hem meteen weer wanneer de schaterlach van twee kinderen over de tafel krinkelt. Esther ziet de frons op zijn gezicht terwijl ze opneemt. ‘Hoi.’

‘Met mij. Je moet meteen komen. Mijn auto heeft iemand aangereden.’

‘Hoe kan *jouw auto* iemand aanrijden?’ Esther rimpelt haar voorhoofd.

‘Linus zat in de auto. Ik had niet mogen...’

‘Is Linus gewond?’

‘Nee, Linus is oké. Denk ik. Maar...’

‘Waarom zat Linus alleen in de auto?’

‘Esther. Kom. Naar. Huis.’ Haar man huult en hijgt. Zijn paniek kruipt nu ook Esthers lijf binnen.

‘Ik kom.’

Jack heeft het gesprek niet gehoord, maar wel begrepen. ‘Ga maar gauw. Ik reken wel af.’

‘Bedankt.’ Esther plant een vluchtige kus op zijn voorhoofd voor ze zich de zaak uit haast.

Tien minuten later draait Esther de Appelweg in. Ze kan niet tot bij haar huis rijden, want dat deel van de straat is afgezet met linten. Er staat een politieman bij. Twee ambulanciers laden een man met een felblauwe trui op een brancard. Een tweede ambulance komt met loeiende sirene aanrijden. Ze ziet twee politiecombi's, waarvan één op haar oprit staat. Esther parkeert haar auto en sprint de laatste meters tot aan haar huis. Tot ze blijft haken achter een paar lichtblauwe Nikes en de grond op tuimelt.

'Sorry, ik had je niet zien aankomen.'

'Miriam.' Gedachteloos pakt Esther de uitgestoken hand vast en laat zich overeind trekken.

'Alles oké? Je had een behoorlijke vaart.' Miriam bukt zich nu opnieuw en raapt haar telefoon op die samen met Esther op de grond was gevallen. Esther kijkt hoe het paars met zwarte toestel zorgvuldig wordt schoongeveegd. Ze heeft helemaal geen tijd om een praatje te slaan. Of zich te verontschuldigen. Met een zwaai van haar arm ter afscheid haast ze zich naar haar voordeur.

'Linus!'

Haar zoon draait zich om en werpt zich met zoveel kracht in haar armen dat Esther wankelt. Ze aait Linus door het haar en kijkt over zijn hoofd naar Stef, die in hun deuropening met een agent staat te praten. 'Wat is er in godsnaam gebeurd?'

'De auto begon te rollen en...'

'Ik heb meester Dieter doodgereden,' onderbreekt Linus zijn vader. Esther voelt het bloed wegtrekken uit haar hoofd. 'Linus, ik geloof niet dat...'

De waarschuwendende hand op haar arm houdt haar tegen. Esther sluit haar ogen en slikt. Dan kijkt ze weer. Echt. Naar hun blauwe Volkswagen Passat, die vanaf hun steile oprit door het plantsoen aan de overkant van de straat is gewalst. Naar de agenten die met hun burenspreken. Naar de blikken die worden geworpen. Over schouders, langs ramen, onder armen door.

'Laten we naar binnen gaan.' Ze duwt haar zoon zachtjes tot in de hal. Linus werkt niet mee. Als in trance staart hij voor zich uit.

'Ik wilde hem niet dood.'

'Natuurlijk wilde je niemand dood.'

'Ik wist het niet. Ik wist het echt niet.'

'Het komt goed, schat. Ik heb nog geen idee hoe, maar het komt weer goed. Daar zorgen we voor.'

Esther loodst haar zoon het huis binnen. Linus huult en davert, hij maakt braakgeluiden waarop Stef prompt met een emmer komt aandraven. Esther houdt haar armen om haar zoon geslagen terwijl hij zijn maag leegt in de emmer. Ze strijkt het haar uit zijn gezicht terwijl Linus met kleine slokjes drinkt van het glas water dat Stef ondertussen is gaan halen.

'Mama, ik wou niet... Ik wou helemaal niet...'

'Natuurlijk niet, Linus. Je zat in een auto die begon te rollen. Daar kon jij niks, maar dan ook helemaal niks aan doen.'

Esther benadrukt elk woord met klem. Haar ogen boren zich ondertussen in die van haar man. Dwingen hem om alle info die hij heeft te delen. Dwingen hem om ongedaan te maken wat er is gebeurd, op een of andere manier, het kan haar niet schelen hoe. Dwingen hem om iets anders te tonen dan de radeloosheid die zijn pupillen vult.

Een kuch van de agent achter haar haalt haar terug naar de realiteit.

Iedereen volgt nu zwijgend terwijl Esther het huis door marcheert. Ze wandelt tot in de keuken, gooit haar tas en jas tussen de rommel die het keukeneiland toch al bedekt: een oude *National Geographic Junior*, de weekendkrant, knutselwerkjes in verregaande en minder verregaande staten van afwerking of ontbinding, broodkorstjes, een omgevallen beker melk – ongetwijfeld het werk van de kat. Wanneer gaan de kinderen leren dat ze geen melk mogen laten staan?

De agent installeert zich zwijgend aan de tafel, terwijl Esther melk wegveegt, keukenkastjes openrukt en thee begint te zetten. Moet ze niet eerst vragen of iemand wel thee wil drinken? Ze scheurt een pak koekjes open en morst de helft over het aanrecht. De andere helft belandt in het schotelkje dat ze met drukke gebaren voor de neus van de agent zet. Haar handen trillen zo hard dat ze er kokend water op morst. Ze vloekt en duwt Stef weg wanneer die komt aanlopen met een handdoek.

En dan zitten ze daar plots toch allemaal rond de tafel. Linus, zijn mond vol koek, zijn voeten zenuwachtig heen en weer slingerend onder zijn stoel. Stef, zijn haar verwaaid, met yoghurtsporen in zijn snor en een open mond die hij maar niet dicht lijkt te krijgen. En de agent, die voorzichtig een slokje thee neemt en daarna zijn notitieboekje en telefoon op tafel legt. Hij kucht en Esther duwt de schotel met koekjes wat dichters naar hem toe. Met zijn mond vol kan hij niet praten. Zolang hij niet praat, is dit niet echt. Zolang er niets gezegd wordt, kan dit nog alle kanten op.

Maar de agent neemt geen koekje. Hij kucht nog een keer en begint. 'Ik ben dus inspecteur Joeri Ravels. Ik kan me indenken dat iedereen behoorlijk in shock is.' De inspecteur kijkt nu naar Linus, die met gebogen hoofd zijn mond blijft volproppen, ondanks de wasem van braaksel die nog rond hem

hangt. 'Er zijn papieren die ingevuld moeten worden. Voor de verzekering. Voor mijn eigen rapport van het ongeluk.' Met elk formulier dat de inspecteur op tafel legt, voelt Esther haar weerstand toenemen en ziet ze haar zoon ineenkrimpen. Ze schuift wat dichters naar Linus toe. Het liefst van al had ze hem op haar schoot genomen, haar armen om hem heen geslagen. Een veiligheidsgordel, dat heeft haar kind nu nodig.

'Waar wilden jullie naartoe rijden?'

'We gingen verf kopen. We zijn Linus' kamer aan het verbouwen. Mijn broer maakt een nieuw bed voor hem.' Als om Stefs woorden te onderstrepen, klinkt er net op dat moment van boven gebonk, gevolgd door het geluid van een zaag. 'We zouden maar een kwartier weg zijn.' Stef pleit. Smeekt.

'Waarom stapte u terug uit de auto?'

Esther kijkt naar Stefs spierwitte gezicht dat zo mogelijk nog witter wordt. Haar man kan ze niet op schoot nemen, hoe nodig dat ook mag zijn.

'Ik was mijn portemonnee binnen vergeten.'

De inspecteur krabbelt iets op zijn notitieboekje. 'En toen?'

'Ik ging naar binnen. Toen ik buitenkwam, stond de auto in het plantsoen. Ik heb niets gehoord. Ik had iets moeten horen, toch? Ik kon niets doen als ik niet wist wat er gebeurde. Ik had iets moeten doen!' Het is Stefs beurt om naar de emmer te grijpen nu.

En plots zit haar achtjarige op haar schoot. Esther klemt haar armen stevig rond zijn borstkas. Ze voelt hem trillen en wriemelen. Hoe stevig ze hem ook omhelst, Linus kan niet stilzitten.

'Dit is onze *huiskamer*.' Haar stem klinkt nog scherper dan ze bedoelde.

De inspecteur knikt en komt overeind. 'Kunnen wij dit gesprek ergens anders verderzetten, meneer Dedoncker?'

Esther schuift keukenrol en een glas water naar haar man. Ze ziet hoe hij zijn mond afveegt, drinkt, ademhaalt en uiteindelijk met de inspecteur verdwijnt naar haar praktijk. Ze houdt Linus op haar schoot geklemd tot de twee mannen uit de kamer zijn verdwenen. Pas na een eeuwigheid kan ze zichzelf ertoe brengen haar natte, stinkende zoon los te pellen van haar lijf. 'Kom, Linus. Dan zet ik je in bad.' Ze wilde dat ze sterk genoeg was om haar uit de kluiten gewassen achtjarige als een peuter de trap op te dragen. Maar hij is te groot geworden. Of zij te klein gebleven? Dus wandelen ze hand in hand de trap op. Vanuit haar achterzak klinkt de melodie van *Slow Show*. Het is de eerste keer dat die uit haar telefoon komt, maar Esther neemt niet op.

Sommige mensen zouden het het lot noemen, dat Esther en Jack elkaar waren tegengekomen. Ze had de tickets voor de stand-upcomedy al maanden eerder gereserveerd, als verjaardagscadeautje voor Stef. En toen was er de voetbaltraining met zijn vrienden, die Stef was vergeten als zij hem er niet aan had herinnerd. De training waarop hij zijn meniscus had gescheurd, want natuurlijk was hij te eigenwijs geweest om zich op te warmen voor hij het veld op ging om na jaren nog eens een balletje te trappen. De avond van de comedy lag Stef met zijn been omhoog tussen de kussens. Esther wilde dat ze medelijden kon voelen, maar ze was alleen maar pissig.

Dus natuurlijk had Stef geroepen dat zij moest gaan. Dat ze hem straks alle goede grappen maar moest navertellen. Dat ze niet terug moest binnenkomen als ze niet kon garanderen dat hij zou lachen. En ze was lachend vertrokken, zo blij met en trots op haar man. Hij was iemand die heel erg kon gunnen en geven. Hij gunde haar een avond vol comedy.

Ze wisselde haar twee tickets met twee vriendinnen die geen plaatsen naast elkaar gekregen hadden. Ze droeg het smalle, donkerpaarse jurkje waarin ze zich zo sexy voelde, omdat Stef het zo sexy vond. Ze ergerde zich de hele show lang aan de man naast haar. Veel korter en compacter dan de lange, lenige lijn van Stef die ze al vijftien jaar naast haar gewend was. Deze man snoof. Hij knorde. Hij rook naar sigaretten. Hij lachte veel te lang en veel te luid. Alleen al daarom keek ze tijdens de pauze demonstratief opzij. De meeste mensen zouden het allemaal heel toevallig noemen. Esther was niet de meeste mensen.

‘Gaat die agent papa meenemen?’

Esther draait de kraan nog wat warmer en spuit de halve fles badschuim leeg in het water. Linus staat bloot te bibberen op de badmat. Esther helpt haar zoon in het bad. Ze ziet zijn lichaam ontspannen in het warme water.

‘Hij gaat met papa praten. Hij moet weten wat er precies gebeurd is. Hoe het kon dat de auto zomaar begon te rollen.’

‘Ik zat in de auto.’

‘Maar het is papa zijn auto. Papa is verantwoordelijk voor wat er met die auto gebeurt. Papa had ook in de auto moeten zitten.’ Hoe graag ze het ook wil, Esther kan de scherpte in haar stem niet maskeren.

‘Je mag niet zomaar mensen doden.’

‘Meester Dieter is niet dood, schat.’

‘Moet papa nu naar de gevangenis?’

Esther bijt op haar lip. Wat zijn de consequenties? Ze heeft er geen idee van. Als de auto gewoon tegen de bank was gereden, zat er nu geen politieman beneden in haar huis. Dat meester Dieter nu ook uitgerekend daar op dat moment moest zitten! Ze heeft de man nog nooit op die bank zien zitten. Het is een bankje voor oude heertjes die honden uitlaten. Voor tieners die stoer willen hangen. Voor rokers. Esther klemt haar vuisten samen. Meester Dieter had daar helemaal niet moeten zijn! Ze haalt diep adem en probeert alle kalmte die ze nog kan vinden in haar stem te leggen wanneer ze antwoordt: ‘Natuurlijk moet papa niet naar de gevangenis, schat. Natuurlijk niet. Het was een ongeluk.’

‘Meester Dieter kon zijn benen niet meer bewegen toen de ambulance hem meenam.’

Esther trekt haar stinkende kleren uit en laat zich bij haar zoon in bad zakken. Hij kruipt tegen haar borst, zijn hoofd onder haar kin. Zijn kin op haar ribben. Het is maanden geleden dat hij nog zo tegen haar heeft gelegen. Ondanks alles wil Esther haar ogen sluiten en het moment vangen.

‘Het was een ongeluk, Stef. Het is erg. Heel erg. Er zullen nog vervelende gesprekken over volgen. En een hoop vervelende administratie. Maar het gaat voorbij. Dieter wordt weer beter en dan is dit een wild verhaal dat je aan je kleinkinderen kan vertellen. Over je auto die helemaal alleen de overbuurman aanreed.’

Het glimlachje waar Esther op mikte, verschijnt niet op Stefs gezicht. Ze besluit het over een andere boeg te gooien.

‘We moeten Dieters vrouw bellen om te vragen hoe het gaat met hem. Een kaartje in de bus gaan steken, op zijn minst.’ Esther stopt de laatste vuile lepels in de afwasmachine. Stef leunt tegen het aanrecht en schenkt zichzelf een glas wijn in. Zijn vierde al vanavond. Esther bijt op haar lip en zwijgt. Gaat dan verder: ‘Dat is het juiste om te doen. Toch?’

‘Onze auto heeft hun man en vader aangereden. Ik geloof niet dat ze ons nu graag willen zien.’

‘Maar ze zien ons toch. Het zijn onze overburen! En we kunnen niet doen alsof er niets gebeurd is, Stef. Dat weet jij ook. De auto mag dan misschien geen gevoelens hebben, maar jij...’ Esther laat de woorden even in de lucht bungelen. *Jouw auto heeft iemand aangereden. Terwijl jij er niet in zat. En onze zoon wel. Je gaat kapot van de schaamte en het schuldgevoel. Iedereen ziet dat. En daar gaan we niet over praten?*

De woorden buitelen heen en weer in haar mond, maar Esther klemt haar lippen op elkaar. Ze weet hoe ze dit soort gesprekken moet voeren. In haar praktijk. Want ze weet ook dat het onmogelijk is om ze te voeren als je zelf betrokken partij bent. Het liefst van al wil ze haar man nu tegen de

keukenkastjes plakken. Hem vragen wat hem in godsnaam bezielde, hoe dit in godsnaam is kunnen gebeuren?

Stef trekt zijn schouders op, alsof de woorden niet moeten worden uitgesproken om toch aan te komen. Hij drinkt zijn glas in een paar slokken leeg. ‘Jij bent de psychologe. Uiteraard weet jij het best wat er nu gedaan moet worden.’

Esther sluit haar ogen en haalt een paar keer langzaam en nadrukkelijk adem. Ze wil Stef toebijten dat hij zich er zo makkelijk niet van af kan maken, maar hij is de keuken al uitgewandeld. Ze kijkt naar hun kroost, dat aan het scherm gekluisterd zit, samen onder één dekentje. Linus kijkt mee naar *Tractor Tom*, een programma waar hij zich eigenlijk veel te groot voor voelt. Waar hij ook te groot voor is. Stef heeft gelijk. Ze is psychologe. Ze weet als geen ander dat trauma’s zaken heel snel op de spits kunnen drijven. Dat iedereen andere mechanismes heeft om zichzelf te beschermen. Dat het de kunst is om elkaar ruimte en tijd en begrip te geven. Ze weet dat Stef heel anders met deze situatie zal omgaan dan zij. Zij denkt, hij doet. Zij voelt, hij analyseert. Ze heeft dat altijd een verrijking gevonden. Heeft zich bewust altijd gefocust op de voordelen daarvan, in het besef dat de nadelen toch niet zouden verdwijnen.

Gestommel in de gang wordt gevolgd door gekuch in de deuropening van de keuken.

‘Kurt.’

‘Esther. Ik ben klaar voor vandaag.’ Haar schoonbroer wrijft met de onderkant van zijn arm het haar uit zijn gezicht. Hij hangt vol zaagsel en ruikt naar hout en zweet.

‘Bedankt. Je had niet hoeven blijven. Ik had het helemaal begrepen als je was vertrokken nadat...’

‘Het had niet mogen gebeuren.’ Kurt stroopt zijn mouwen op en trekt ze weer naar beneden.